

βύσσ.) ἀδαμώνον πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀδαμούνω Πελοπν. (Λακων.) ἀνταμούκον Τσακων. ἀνταμώζω Λευκ. ἴτα- μώνω Θράκ. (Μεσημβρ. Σηλυβρ.) Σῦρ. ἴταμών-νω Ρόδ. ἴταμώνω Κρήτ. (καὶ ἀδαμώνω) Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Νάξ. (Ἀλύρανθ.) ἴταμών-νω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντάμα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀδαμούνω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀδάμουσα, ἔνθα ἡ τροπή τοῦ ω εἰς ου διὰ τὸ παρακείμενον μ.

1) Συνενώνω, συνδέω, προσαρμόζω, συγκολλῶ Μακεδ. (Σισάν.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ. — Λεξ. Δημητρ. κ. ἀ.: ἴταμωσε τὰ ὀκκοινὰ Ρόδ. ἴταμωσε αὐτὸ τοῦ οἴκ' νι μὴ τ' ἄλλον, γὰρ δὲν ἔφτανι Σισάν. ἴταμωσε τὰ θυὸ παλού- κμα σταυρωτὰ Λεξ. Δημητρ. ἴταμωσεν δύο σανιδὰ κ' ἐποί- κεν αὐτὰ ἕναν Τραπ. ἴταμωσα τὰ δύο πέτρας (τοὺς δύο λίθους) Ὁφ. Οὐτὸ ἴταμούντανε τὰ σανιδὰ (δὲν προσηρ- μόζοντο κτλ.) αὐτόθ. || ἴταμ.

Βρίσκει ἡ μάνα τὸ κορμὶ κ' ἡ ἀδερφή τὰ χέρια, ἐπιάσαν κ' ἴταμώσαν τα κ' ἐκάμαν τα τ' οὐλον ἕνα

Τήλ. β) Μέσ. συνενούμενος ἀποτελῶ ὁμάδα Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) — Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 14: ἴταμῶθαν οἱ γείτον' κ' ἔδεξαν τὸν κλέπτεν (ἠνώθησαν οἱ γείτονες καὶ ἐδίωξαν τὸν κλέπτην) Τραπ. ἴταμῶθα μὲ τὸν δεῖνα τὸ ἔπηγα 'ς οὐν παρχάο' (εἰς τὴν ἐξοχὴν) Ὁφ. Κάργες τριγύριζαν πολ- λὰς ἀνταμωμένες Ἰδραγούμ. ἔνθ' ἀν. γ) Μειγνύω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Λευκ.: Ἀδάμωσα ξίδι καὶ λάδι Λευκ. Ἀδάμωσα λίγο καλαβοκῆσο μὲ τὸ καθαρὸ ἀλεύρι καὶ ἔκαμα ψωμί Ἀλμυρ. Συνών. ἀνακατέω Α 5, ἀνακατίζω 1, ἀνακατέω Α 4. 2) Φέρω τι πλησίον τινός, πλη- σιάζω Λευκ. Μήλ.: Ἀδάμωσα τὸ τραπέζι 'ς τὸν τοῖχο Λευκ.

3) Φέρω τινὰ εἰς ἐπαφὴν Πόντ. (Κερασ.) ἀγν. τόπ. β) Ἀμτβ. καὶ μέσ. συνέρχομαι μὲ γυναῖκα, συνουσιάζω, ἐπὶ τοῦ συζύγου Πόντ. (Κερασ.) 4) Συνάπτω εἰς γάμου κοινωνίαν, συζευγνύω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοὺς ἀδάμωσε ὁ Θεὸς Λακων. Νὰ ζήσ' νι τὰ πιδὰ π' ἀνταμώσαμι Αἰτωλ. || ἴταμ.

Ἀξίζει ἡ μέρα ἡ σημερὴν φλωριὰ μὲ τὸ καντάρι, ποῦ θ' ἀνταμώσῃ τέτοια νεὰ μὲ τέτοιο παλληκάρι

Ἡπ. Συνών. παντρέω. β) Φέρω τινὰ εἰς ἐρω- τικὴν συνέντευξιν Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Αἰν.): Ὁ δεῖνα ἀνταμώνει τὸν δεῖνα μὲ τὴν δεῖνα (ἐνν. ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ) Κονίστρ. γ) Συμφιλιώνω, συμβιβάζω Λεξ. Δημητρ.: Ἦταν νὰ χωρίσουνε, μὰ ὁ δεσπότης τοὺς ἀντάμωσε. 5) Συναντῶ τινα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς ἀνταμώσω; Τὸν δεῖνα τὸν ἀντάμωσα σήμερα κοιν. ἴταμωσα τὸν δεῖνα Τραπ. Χαλδ. || ἴταμ.

Ἐρωτικό μου γασεμί, γλυκύτατό μ' ἀηδόνι, νὰ σ' ἀδαμώσω δὲ δορῶ κι αὐτὸ μὲ θανατώνει

Κρήτ. Καὶ ἀμτβ.: Σὰν ἀνταμώσωμε τὰ λέμε κοιν. || Παροιμ.

ἴταμωσε ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀσβολωμένο

(ἐπὶ ἀντιξώων περιστάσεων) Λεξ. Δημητρ. Καὶ μέσ. ἴτα- μώθησαν 'ς τὸ δεῖνα μέρος. Θὰ ἀνταμωθοῦμε αὔριο ἐδῶ κοιν. || Φρ. Μὲ τὸ καλὸ ν' ἀνταμωθοῦμε! (κατὰ τὸν ἀπο- χωρισμὸν) σύνθηθ. Μὲ γειὰ ν' ἀδαμωθοῦμε! Κεφαλλ. Καλῶς ἀδαμωθήκαμε! (κατὰ τὴν συνάντησιν) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἐγὼ ταξιδιώτης κ' ἐσὺ ξενόδοχος, κάπου θ' ἀνταμωθοῦμε (πρὸς τοὺς ἐκμεταλλευομένους ἄλλους ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι οὐδέποτε θὰ συναλλαχθοῦν μετ' αὐτῶν) Βάρν. Β' νὰ μὴ β' νὰ δὲν ἀνταμώνουντι (ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ μεγάλων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καλὰς σχέσεις) Ἡπ. Τὸ ραδὶν μὲ τὸ ραδὶν κ' ἀντα- μών', ἄθροπον μὲ τὸν ἄθροπον ἀνταμοῦται (ἐπὶ ἀπροσδο-

κήτου συναντήσεως κατόπιν πολλοῦ χρόνου. κ' ἀνταμών' ἐκ τοῦ κ' ἀνταμών') Πόντ. (Χαλδ.) || ἴταμ.

Καλῶς ἀδαμωθήκαμε, καινούργοι συμπεθέροι, ἀπὸ τὸ Θεὸ χαρούμενοι καὶ καλοκαρδισμένοι

Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Καλῶς ἀνταμωθήκαμε 'ς αὐτὸ τὸ φαγοπότι

Ἡπ.

Ἐπῆγαν κ' ἐνταμώθηκαν ἀπάν' 'ς τὸ σταυροδρομὶν

Πόντ. Συνών. σμίγω.

ἀντάμωσι ἢ, ἐντάμωσι Πόντ. (Τραπ.) ἐδάμωσι Κρήτ. καὶ ἀδάμωσι ἀντάμωσι κοιν. ἀδάμωσι πολλαχ. ἀντάμωσ' Μακεδ. ἀντάμωσ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀδάμωσ' ἑνιαχ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Προσαρμογὴ, σύνδεσις Πόντ. (Τραπ.): Ἀπάν' 'ς σοῦ σανιδίων τὴν ἐντάμωσιν ἐσῆβεν τῇ παιδί' τὸ δὲρ' ἀνάμεσα κ' ἐπόνεσεν. Συνών. ἀντάμωμα 1. 2) Συνάντησις κοιν.: Φρ. Καλὴν ἀντάμωσι! (κατὰ τὸν ἀποχωρισμὸν) κοιν. Καλὲς ἀντάμωσες! πολλαχ. Τοῦτα κι καλὲς ἀντάμωσες νὰ δώσ' οὐ Θεός! Μακεδ. (Σισάν.) Ἀφίνου γειὰ κι καλὴ ἀντάμωσ'! Στερελλ. (Εὐρυταν.) || ἴταμ.

Πάλε καλὲς ἀντάμωσες, πάλε ν' ἀνταμωθοῦμε

Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 29. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντάμωμα 2.

ἀνταμωσιὰ ἢ, Λεξ. Αἰν. ἀδαμωσιὰ Θεσσ. (Ἀλμυρ.) ἀνταμωσιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Τὸ μέρος τῆς συνενώσεως καὶ προσαρμογῆς δύο πραγμάτων Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὰ σανιδία θέλ' νι σφίξ' μου 'ς τ' ἀνταμωσές. 2) Συνάντησις Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Στὴν ἀνταμωσιὰ θὰ τὰ εἰποῦμε αὐτεῖνα πάλ' Αἰτωλ. || Φρ. Καλὲς ἀνταμωσές! αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντάμωμα 2. 3) Συνεταιρισμὸς Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Ὁ δεῖνα πρᾶματευτὴς καὶ ὁ δεῖνα ἔκαμαν ἀδαμωσιὰ.

ἀνταμωτός ἐπίθ. ἐνταμωτός Πόντ. (Τραπ.) ἀντα- μωτός ΔΣολωμ. 51 ἀδαμωτός Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταμώνω.

1) Προσηρμοσμένος, ἠνωμένος, συνδεμένος Πόντ. (Τραπ.) — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Σανιδὰ ἐνταμωτὰ Τραπ. || Ποίημ.

Ὁμοίως ἔστρεφεν ἡ μοῖρα... | μὲ τὸ κρῖμα ἀνταμωτὴ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν. 2) Ὁ μὴ ἀμιγῆς, ὁ ἀνάμεικτος μετ' ἄλλου πράγματος Θεσσ. (Ἀλμυρ.): Ἀνταμωτὸ ψωμί (ἄρτος ἐκ σιτίνου ἅμα καὶ ἀραβοσιτίνου ἀλεύρου). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατέω 2.

ἀντάμωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνταμωτός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλα- βόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ οὐχὶ προσηρμοσμένος: Ἀντάμωτα εἶναι τὰ σανιδὰ.

ἀνταποδίνω, ἀνταποδίδω λόγ. σύνθηθ. ἀνταποδίνω — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀδαποδίνω Λευκ. Πελοπν. (Λακων.) Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνταποδίδωμι.

1) Ἀποδίδω ἀμοιβαίως χάριν, εὐεργεσίαν λόγ. σύνθηθ.: Ὁ γαμπρὸς ἀδαποδίνει τῆς νύφης τόσες ἐλαιές Λευκ. 2) Ἀποδίδω ὅ, τι ἔπαθον λόγ. σύνθηθ.: Τοῦ ἀνταποδίνω τὰ ἴσα λόγ. σύνθηθ. Μοῦ σκότωσε τὸν πατέρα, τοῦ τὸ ἀδαποδῶσα μὲ τὸ παραπάνω (ἐξεδικήθην) Πελοπν. (Λακων.) || Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ! (εὐχὴ ἢ καὶ ἀρά) λόγ. σύνθηθ.

ἀνταπόδοσι ἢ, λόγ. σύνθηθ. ἀνταπόσι Ρόδ. ἀδαπό- δοσι Λευκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνταπόδοσις. Ὁ τύπ. ἀνταπόσι ἐκ τοῦ ἀνταπόσι κατ' ἀποβολὴν τοῦ δ.

